

La Fundació Arranz-Bravo ja batega

Dijous s'inaugura la seu provisional de la institució artística en un espai del centre Tecla Sala de l'Hospitalet

MARIA PALAU / L'Hospitalet de Llobregat

● Eduard Arranz-Bravo no pot dissimular la seva alegria, malgrat el seu posat imperforablement seriós: per fi, la fundació que porta el seu nom ja té seu, de moment pro-

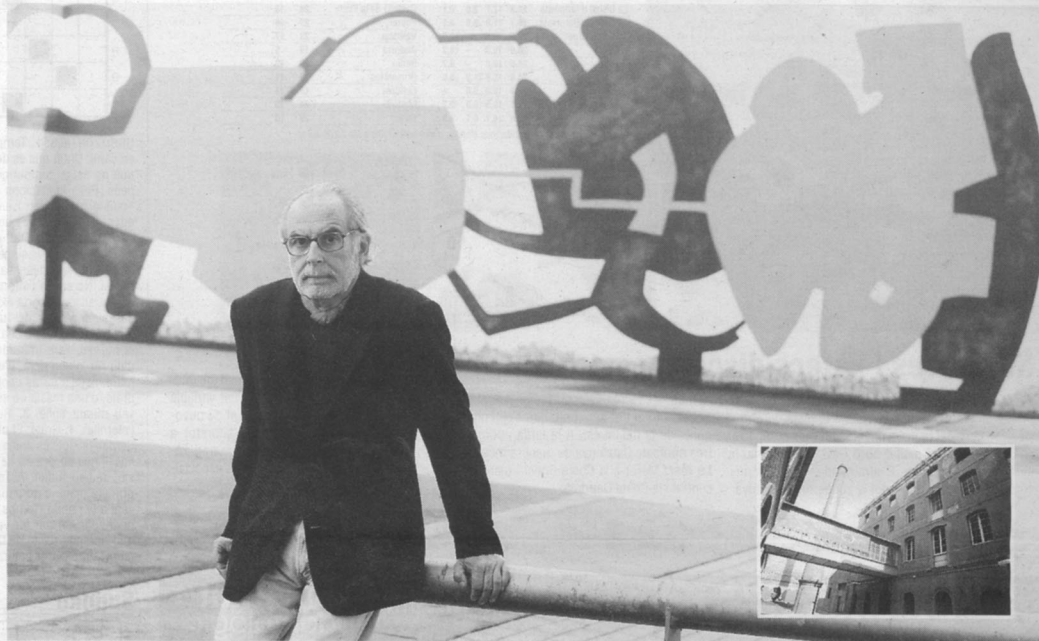
visional, però al capdavant una seu digna que traspu vitalitat en un recorregut expositiu per unes setanta obres que ressegueixen del principi fins al final (un final amb punts suspensius) la trajectòria d'Arranz-

Bravo. D'acord amb la voluntat d'aquest creador d'anhel enèrgic, la seu és a l'Hospitalet de Llobregat, en un espai de parets altes i grans bigues al sostre del centre cultural metropolità Tecla Sala, rehabilitat per

l'arquitecte Jordi Garcés. Tot és a punt perquè la ciutat visqui un dels moments culturals més importants de la seva història: dijous (19.00 h) s'inaugurarà l'espai d'art que alberga la Fundació Arranz-Bravo.

Ni Eduard Arranz-Bravo ni l'Ajuntament de l'Hospitalet no volien esperar ni un segon més. El contingut definitiu de la rica col·lecció que atresora la Fundació Arranz-Bravo —un fons de prop de 300 obres que l'artista va cedir fa quatre anys a l'Hospitalet— serà l'edifici de l'Antic Molí, però el problema és que la seva reforma està tan condicionada per les imprevisibles obres del TGV que la cosa anirà per molt llarg. Per tan llarg que a hores d'ara ningú no sap dir ni quan ni com es farà la reforma (i posats a dir el que es desconeix no se sap ni si es conservarà tot, una part o res de l'edifici original, que és davant del centre Tecla Sala).

I el que no volien de cap manera ni Arranz-Bravo ni l'Ajuntament era esperar. Per això han decidit amb convicció engegar la fundació en un espai provisional ubicat a l'interior del recinte del Tecla Sala, centre de referència del món de l'art contemporani. És un espai de 300 metres quadrats —rehabilitat amb delicadesa i sensibilitat per l'arquitecte Garcés— que, és clar, és un petit tast de tot l'àpat arranz-bravonià que se servirà a l'edifici de l'Antic Molí un cop estigui restaurat —o qui sap si reconstruït del tot, això dependrà de les obres del TGV: allà disposarà de més de 2.000 metres quadrats repartits en cinc plantes. Però això fa part del futur.

Arranz-Bravo, ahir, davant del mural que dona la benvinguda al nou espai d'art. En el recuadre, l'edifici de l'Antic Molí, seu definitiva de la fundació. / O.D.

En els 300 metres quadrats provisionals hi llueixen una setantena d'obres, en un muntatge un xic atapeït, reconeix el mateix artista, però del tot indispensables per entendre la seva brillant i reputada trajectòria. «Hauria estat cruel suprimir alguns d'aquests quadres. La majoria s'han exhibit en els museus més importants del món», deia ahir un Arranz-Bravo il-

lusionat. El recorregut expositiu, doncs, és curt però intens. I atent amb tots els períodes creatius de l'artista: arrenca amb un petit dibuix que va fer quan tenia 9 anys i acaba amb una pintura d'aquest mateix any 2009. Entremig, seria imperdonable no aturar-se uns instants davant de *Las olimpiacas*, una obra del 1967 que anuncia la nova figuració que es va enginyar Arranz-Bravo, i per la qual és cotitzat arreu. Sense oblidar la sèrie *Els visitants*, un altre indispensable de la seva trajectòria.

No tot fa olor de provisionalitat en l'estrena de la Fundació Arranz-Bravo: al pati obert d'accés a l'espai, l'artista hi acaba de pintar un mural de 26 metres que convida a capbussar-se en el món de la creació a través d'uns vermells magnètics. La benvinguda no podia ser més potent i punyent.

Magnetitzar el públic. El desig d'Arranz-Bravo no és altre que aquest. «Vull un centre viu», exclama. Viu, dinàmic... i,

contrapunt | JAUME VIDAL

Més art, a tocar

Un dels problemes que tenim els barcelonins és que, tot i tenir una gran vocació cosmopolita, perdem aquest vitalisme quan fem referència al nostre àmbit local. La relació de Barcelona amb el Centre Cultural Metropolità Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat n'és un exemple. El barceloní amb inquietuds culturals no pot deixar de visitar la Tate si viatja a Londres, però pot prescindir totalment d'agafar la línia 1 de metro que el portarà des de la parada de plaça Catalunya fins a la de Torrasa en poc més d'un quart d'hora. És el temps que es tarda d'anar del centre conceptual de Barcelona al centre Tecla Sala, un complex cultural que, tal com el seu nom indica, és metropolità, és a dir, d'un àmbit local compartit per diverses poblacions. Ara, amb la inauguració, dijous, de la seu provisional de la Fundació Arranz-Bravo, hi ha un altre motiu per potenciar el territori com a referència artística per a tot el país. Sobretot quan es tracta, com fa el cas, d'un dels artistes catalans contemporanis més destacats i internacionals.

sobretot, que sigui una esponja de l'art d'avui. «Un centre que doni suport als artistes joves, a l'art experimental i a l'art fresc, no pas a l'acadèmic», continua exclamant l'artista. El seu art, doncs, un puntal de

l'art contemporani de l'últim mig segle, s'exposarà de manera permanent, i periòdicament dialogarà amb l'art dels artistes que van obrint nous camins en el món de la creació. Amb la direcció artística de Luis

Casado, la fundació promourà un seguit d'exposicions temporals d'artistes nacionals, estatals i internacionals. A més de congressos, seminaris...

La relació entre Arranz-Bravo i l'Hospitalet ha estat, i és, tan afectiva com efectiva. «Aquí vam haver d'inventar la ciutat», deia ahir el regidor de Cultura, Mario Sanz, per remarcar que un dels que millor ha sabut imaginar, primer, i crear, després, alguns dels símbols principals de l'Hospitalet ha estat ell, Arranz-Bravo, amb les escultures públiques *L'acollidora* (1985) —icona indiscutible de la ciutat— i *El Pont de la llibertat* (2007).

Arranz-Bravo (Barcelona, 1941) ha estat —ningú gosarà negar-ho— molt generós amb l'Hospitalet (té previst fer més donacions en un futur), però ara és prou conscient que cap més altra ciutat li ha facilitat tant la posada en marxa de la seva fundació. Tard o d'hora, els qui tenen poca amplitud de mires se'n penediràn.